

viti žalobce nároku na úplatu za otvírání domovních dveří, když se ho dosud platně nevzdal. Posoudil proto prvý soud, zamítнув žalobní prosbu v příčině klíčného, rozepři po právní stránce mylně.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Podle § 8 zák. č. 82/1920 Sb. z. a n. jest dáti domovníkovi vhodný, světlý a k tichému užívání způsobilý byt, pokud možná o dvou místnostech (pokoj a kuchyň), blízko domovních dveří. Podle § 15 řečeného zákona nemohou býti mimo jiné práva příslušící domovníku podle § 8 ujednáním vyloučena ani omezena. Z toho vyplývá, že domovník má nezadatelný nárok na bezplatný byt, pokud se neskládá z více než dvou obytných místností (pokoje a kuchyně, srv. rozh. č. 13381 Sb. n. s.). Zákon nestanoví, že by se tento nezadatelný nárok týkal bytu jen do určité hodnoty, nýbrž rozhodující jest jen výměra bytu, t. j. počet místností. Žalovaná netvrdila ani neprokázala, že poskytla žalobci byt rozsáhlejší, přesahující ony dvě místnosti, na které měl nárok, nýbrž uplatňuje jen to, že měl hodnotnější byt, než na jaký má domovník zpravidla nárok, avšak na nájemní hodnotě bytu nezáleží, nepřesahuje-li dvě obytné místnosti, jak to zákon nařizuje. Když tedy strany smluvily, ať již pod označením příplatku na byt, anebo úbytku na nájemném, úplatu za poskytnutí domovnického bytu, šlo o smlouvu zákonem zakázanou, tudíž nicotnou (§ 879 obč. zák.), neboť žalobce se nemohl vzdáti práva na poskytnutí bezplatného domovnického bytu o dvou místnostech. Ježto jinak není sporné, že žalobce byl domovníkem a že žalovaná vybrala domovnické poplatky v úhrnné výši 3.200 Kč na podkladě řečené neplatné úmluvy, může se žalobce na ní domáhati vrácení zažalované částky podle § 1431 obč. zák.

Čís. 16101.

Při rozhodování o odporu proti příkázání nejvyššího podání na pohledávku zajištěnou knihovním zástavním právem jest vycházeti z toho, co jest uvedeno v listině, podle níž se zápis zástavního práva stal, nikoliv z úsudků vyvoděných z obsahu listiny nebo ze stavu věci, listinou nedoloženého a neprokázaného.

(Rozh. ze dne 13. května 1937, R II 107/37.)

Exekuční soud, rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou ideální polovici nemovitosti patřící Barboře Ž., vyhověl odporu vymáhající věřitelky a hypotekárního věřitele Dr. K. proti příkázání pohledávky Marie R., rozené Ž. v částce 80.000 Kč s přísl., zajištěné zástavním právem podle dlužního prohlášení ze dne 18. listopadu 1932, a nepřikázal nic na řečenou pohledávku. Rekursní soud potvrdil usnesení prvního soudu. D ů v o d y: Podle dlužního

úpisu ze dne 18. listopadu 1932 se František a Barbora Ž. zavázali vyplatiti své svéprávné dceři Marii Ž. na účet dědického podílu do jednoho roku po podpisu řečené listiny 80.000 Kč s přísl. a k jejímu zajištění svolili k vkladu zástavního práva ve vložkách č. 629 a 2205 kat. území K. ve prospěch Marie Ž. Slíbili tedy manželé Ž-ovi darovati své dceři Marii Ž., provdané R., 80.000 Kč, a to na účet jejího dědického podílu. K tomu darování nebyli však jmenovaní manželé povinni, neboť k poskytnutí nějaké částky nejsou rodiče na účet dědického podílu již za svého života zavázáni. Tu povinnost neukládá jim jako rodičům ani § 762 obč. zák., ani § 1220 obč. zák. Rozh. č. 12928 Sb. n. s. se na souzený případ nehodí, neboť tam šlo o věno. Ani ostatní rozhodnutí nejvyššího soudu se na případ, o nějž jde, nehodí, poněvadž v případech tam řešených šlo o nemovitosti, u nichž zřejmě není odevzdání z ruky do ruky možné resp. o pohledávky podložené papíry, takže převod vlastnictví v těch případech byl možný odevzdáním symbolickým, totiž prohlášením nebo znamením ve smyslu § 427 obč. zák. O to však v souzené věci neběží, neboť podle jasné stylisace dlužního prohlášení jde o darovací slib, který nutně vyžaduje k své platnosti a právní účinnosti formy notářského spisu podle § 1 zák. č. 76/1871 ř. z. Ježto se tak však nestalo, nelze stěžovatelčin nárok, třebas byl zajištěn zástavním právem, uznati za oprávněný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Napadené usnesení rekursního soudu odpovídá jak stavu věci, tak i zákonu a vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé vyvrátiti správnost jeho důvodů. Podotýká se k nim jen toto: Předpisy knihovního zákona jsou formálního rázu. Zápisy do pozemkové knihy mohou býti povoleny jen na podkladě přesných listin. Projev jakékoli vůle stran může býti základem knihovního zápisu jen tehda, stal-li se písemně v předepsané formě (§§ 26, 52 a 94 č. 3 knih. zák.). Základem zápisů nemohou býti úsudky vyvoděné z obsahu listiny nebo z nějakého, třebas skutečného, avšak listinami nedoloženého a neprokázaného stavu věci. Již z toho důvodu a také se zřením na zásadu důvěry ve veřejné knihy platí, že rozhodující jest jen zápis v pozemkové knize, jak jest doložen předloženou listinou, nikoli snad to, co strany zamýšlely, ale neprojevíly. V souzené věci jest pohledávka Marie R. rozené Ž., vložena do pozemkové knihy na základě »dlužního prohlášení«, jež samo o sobě nemůže býti právním titulem požadovaným v § 26 knih. zák. Jaký jest ve skutečnosti uvedený právní titul, vyplývá z opisu listiny založené ve sbírce listin, jež jest součástí pozemkové knihy. Hledíc na neurčitost »dlužního prohlášení« musilo býti v ně nahlédnuto (srv. rozh. č. 7051, 13238 Sb. n. s.). Podle uvedené listiny jest právní titul jedine »dědický podíl« dcery Marie R., rozené Ž. Právem proto vycházel rekursní soud při rozhodování o odporu zadnějších věřitelů jen z toho, že jest zajištěn jen »dědický podíl« jmenované, a nedbal nového tvrzení věřitelky, že šlo ve skutečnosti o zřízení věna po-

dle § 1220 obč. zák. O skutečné odevzdání po smyslu § 943 obč. zák. tu nešlo, nýbrž podle prohlášení z 18. listopadu 1932 by šlo zřejmě o darovací slib, jenž k své platnosti vyžadoval formy notářského spisu, jak správně dovodilo napadené usnesení.

Čís. 16102.

Odpovědnost advokátů.

Důkazní břímě žalobcovo ve sporu proti advokátovi o náhradu škody z důvodu, že opožděným podáním odvolání byl zaviněn nepříznivý výsledek rozepře, popřel-li žalovaný advokát příčinnou souvislost mezi jeho opominutím a možnou škodou žalobcovou, ježto by i včas podané odvolání nemělo pro žalobce úspěch.

Mělo-li býti předmětem odvolacího řízení přezkoumání skutkových zjištění, takže výsledek odvolání byl závislý převážně na přezkumu hodnocení důkazů po případě uplatňované vadnosti řízení, musí žalobce nabídnouti veškeré důkazy svědčící věcné důvodnosti zmeškaného odvolání, aby procesní soud mohl posouditi jeho oprávněnost. Pouhý důkaz procesními spisy nestačí.

(Rozh. ze dne 13. května 1937, Rv II 899/35.)

Žalobkyně se na žalovaném advokátovi domáhá náhrady škody proto, že ve sporu C II 355/31, vedeném u okresního soudu v P., podal jako její právní zástupce (tehdy žalované) opožděně odvolání proti rozsudku procesního soudu, jež bylo pravoplatně odmítnuto, a že tak zavinil nepříznivý výsledek oné rozepře, ačkoli by odvolání včas podané bylo mělo s největší pravděpodobností úspěch. Žalovaný nemoha ospravedlniti, proč nepodal odvolání v zákonné lhůtě, hájí se v podstatě tím, že mezi jeho opominutím a možnou škodou žalobkyni vzešlou není příčinná souvislost, ježto by i včas podané odvolání nebylo přivodilo zamítnutí žaloby Miloše K. a Oldřicha B. o dodržení pachtovní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Se zřetelem na námitky žalovaného měla žalobkyně ve sporu o náhradu škody prokázati, že by byla v opravném řízení ve věci C II 355/31 zvítězila, kdyby odvolání žalovaným za ni podané bylo bývalo podáno včas a kdyby tedy bylo bývalo vyřízeno věcně. Nelze tvrditi, že žalobkyně nenastoupila tento důkaz jí náležící, mluvila-li pouze o největší pravděpodobnosti předpokládaného úspěchu onoho odvolání, aniž tvrdila, že tento výsledek musii určitě nastati; vždyť nechtěla tím nic jiného vyjádřiti než to, že podle jejího právního přesvědčení musil býti uvedený opravný prostředek úspěšný, že však skutečný úspěch po té stránce nebyl závislý na ní, nýbrž na uvážení soudu. Jako důkaz o tom, že se odvolání ve sporu C II 355/31 mělo věcně potkati s úspě-